

Arrest

nr. 165 911 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2013 tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE WISPELAERE, die loco advocaat R. VANHOYLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 februari 1981.

In het kader van een gezinshereniging met haar echtgenote, die de Belgische nationaliteit bezit, dient de verzoekende partij op 23 september 2003 een vestigingsaanvraag in.

Op 25 september 2003 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing om de beslissing aangaande de vestigingsaanvraag uit te stellen voor een bijkomend onderzoek.

Bij vonnis van 16 juni 2007 met nummer X heeft de eerste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven het huwelijk van de verzoekende partij nietig verklaard. Het Hof van Beroep te Brussel verklaarde het hoger beroep op 21 april 2009 onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Op 21 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot intrekking van verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 4 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokken vreemdeling verkreeg een C-kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote O.(...) E.(...) met wie hij huwde op 03.10.2002. Hij diende een visumaanvraag in bij de Belgische diplomatieke post op 31.05.03. Het visum werd hem overeenkomstig art 40 van de wet van 15.12.1980 toegestaan op 31.07.03. Hij diende een aanvraag vestiging in op 23.09.03 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 22.03.04 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 05.06.09 werd omgezet naar een C-kaart.

De rechtbank van eerste aanleg te Leuven heeft op 18.06.2007 (ter06/2357/A) het huwelijk tussen K.(...) en O.(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de internationale en nationale openbare orde bevonden. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 29.01.2010.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit voornoemd vonnis.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

Op 21 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die op 4 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie S.(...) R.(...), attaché

wordt aan K.(...) M.(...) geboren te Avanos, op 03.02.1981 die de Turkse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 02/08/2013 (termijn 30 dagen, datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 21.06.2013

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven werd van 18.06.07 (ref 06/2357/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane O.(...) E.(...) vernietigd als zijnde ene schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden

□ In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich wekelijks aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen ontzag heeft voor de Belgische migratiewetten bestaat het risico dat hij niet uit vrije wil gevolg zal geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de betrokkene het grondgebied niet vrijwillig verlaat kan hij opgesloten worden met het oog op een gedwongen vertrek."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van een overschrijding van de redelijke termijn, als beginsel van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Het huwelijk van verzoeker met zijn ex-echtgenote werd slechts 5 jaar na datum van huwelijkssluiting (i.e. 03/10/2002) nietig verklaard (dd. 18/06/2007). Het huwelijk doorstond aanvankelijk de strikte onderzoeken van verweerster voor verzoeker toe te laten zich te vestigen in het Rijk, doch werd het slechts 5 jaar later na klachten van anonieme mensen en na vordering van de procureur des Konings nietig verklaard.

Alsof de voormelde overschrijding van de redelijke termijn nog niet voldoende was, werd het verblijf van verzoeker dan ook echter 6 jaar na de uitspraak van de vernietiging van het huwelijk ingetrokken bij beslissing van de verwerende partij dd. 21/06/2013.

Dat de verwerende partij 6 jaar nodig had na de nietigverklaring van het huwelijk om het verblijf van verzoeker in te trekken, vormt aldus een manifeste overschrijding van de redelijke termijn.

Het hoeft geen betoog dat ondertussen de banden van verzoeker met België zeer hecht geworden is en een eventuele verwijdering van het land zijn rechten op privéleven, gezins- en familielevens zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM dreigt te miskennen (zie 5de middel voor verdere uiteenzetting).

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf toe dat de vernietiging van het huwelijk is uitgesproken op 18/06/2007 en dat het beschikkend gedeelte in de gemeenteregisters werd overgeschreven op 29/01/2010.

Er is geen twijfel dat het algemeen rechtsbeginsel met betrekking tot de redelijke termijn van toepassing is op de verwerende partij, zoals bevestigd door de RVV in het arrest dd. 19 september 2008 (nr. X) die stelde dat: "In de mate dat de wet de bevoegdheid geeft aan de Raad om kennis te nemen van beroepen tegen individuele beslissingen genomen in toepassing van de vreemdelingenwet (in casu een beslissing inzake een gezinsherenigingsaanvraag), en dat de Raad in die hoedanigheid moet waken over het algemeen rechtsbeginsel met betrekking tot de redelijke termijn, is hij van oordeel dat er in elk individueel geval moet nagegaan worden of het langdurig stilzwijgen van de overheid ten aanzien van een ingediende aanvraag moet beschouwd worden als een impliciete weigering van die aanvraag. In dat kader moet de Raad enerzijds nagaan of de overheid verplicht is om te antwoorden op de aanvraag, anderzijds of het stilzwijgen van de overheid van lange duur is en, tenslotte, of de omstandigheden van

de zaak toelaten om het stilzwijgen te beschouwen als een weigeringsbeslissing. In ieder geval kan het verstrijken van een termijn van vier maanden na een ingebrekestelling door de eisende partij, naar het voorbeeld van art. 14 § 3 R.v.St-wet, objectief beschouwd worden als de maximale termijn na dewelke het stilzwijgen van de overheid desgevallend kan beschouwd worden als een impliciete weigering. (Art 10 en 12bis vreemdelingenwet). "

In casu heeft de verwerende partij na de vernietiging van het huwelijk zich een lange tijd (6 jaar) onthouden om een beslissing te nemen over het recht van vestiging van verzoeker. De duur van het stilzwijgen van de verwerende partij, zijnde 6 jaar, is objectief te beschouwen als een termijn die de toelaatbare grenzen in het kader van het algemene rechtsbeginsel van goed bestuur kennelijk overschrijdt.

De verwerende partij wordt geacht vertrouwd te zijn met het algemeen rechtsbeginsel van redelijke termijn. Er is geen enkele geldige reden om zo lang te wachten met het nemen van de bestreden beslissing waarbij het vestigingsrecht van verzoeker wordt ingetrokken.

De overschrijding van de redelijke termijn schaadt dan ook duidelijk de rechtmatige belangen van verzoeker, die al reeds 10 jaar op het Belgische grondgebied verblijft en zich volledig heeft geïntegreerd aan de Belgische samenleving. Door de bestreden beslissing dreigt hij zowel zijn werk als zijn vertrouwde omgeving te verlaten.

Dat de verwerende partij het algemeen rechtsbeginsel van redelijke termijn miskent door de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, is een feit. Of de termijn nu wordt berekend vanaf de datum van het vonnis (18/06/2007), vanaf de overhandiging van de C-kaart met 5-jarig verblijfsvergunning (dd. 05/06/2009) of vanaf de overschrijving van het beschikkend gedeelte van het vonnis (29/01/2010), steeds in alle gevallen is er een overschrijding van de redelijke termijn vast te stellen.

Het middel is derhalve gegrond.

(...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bij feitenvinding in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 mei 2010, nr. X).

In casu schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel omdat zij geen behoorlijk onderzoek heeft uitgevoerd bij de beslissing tot overhandiging van een C-kaart aan verzoeker dd. 05/06/2009. Intussen was de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven (dd. 18/06/2007), waarbij het huwelijk nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, reeds bekend.

Door de overhandiging van de C-kaart 2 jaar na de vernietiging van het huwelijk, werd bij de verzoeker de schijn gewekt dat hij alsnog in het land mocht verblijven.

Het middel is derhalve gegrond.

(...)

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvV 25 november 2009, nr. X).

Het vertrouwensbeginsel houdt tevens in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvV 18 maart 2010, nr. X). De verwerende partij wekte bij verzoeker rechtmatige verwachtingen door zijn verblijfsvergunning 2 jaar later dan de vernietiging van het huwelijk op 05/06/2009 te vernieuwen. Nadat het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de gemeenteregisters dd. 29/01/2010, wachtte verweerster zelfs nog 3,5 jaar lang om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker kreeg door de lange wachttijd de schijn dat zijn verblijfssituatie geregeld was, zodat hij zich volledig kon concentreren op zijn leven in het Rijk.

Dat de verwerende partij zeer traag handelde en zelfs met overschrijding van de redelijke termijn besliste tot intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, druist objectief beschouwd in tegen het op haar rustende vertrouwensbeginsel daar zij een schijntoestand had veroorzaakt.

Het middel is derhalve gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker betoogt dat het huwelijk pas vijf jaar na de sluiting ervan te Turkije, nietig werd verklaard. Zijn verblijf werd pas zes jaar na uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg ingetrokken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen belang laat gelden bij het aanvoeren van een eventuele schending van de redelijke termijn.

Het vonnis, dat kracht van gewijsde heeft gekregen, betreft de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk.

Verzoeker heeft bijgevolg wegens het plegen van bedrog een recht op vestiging bekomen, en door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Een eventuele overschrijding van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat aan verzoeker alsnog een verblijfsrecht moet worden gegeven in functie van een (bij vonnis vernietigd) huwelijk met een Belgische onderdane.

De beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken, gesteund werd op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoeker betwist de gepleegde fraude niet.

De datum van sluiting van het huwelijk is niet relevant. De duur van het onderzoek is dat evenmin. De duur van het onderzoek en de duur van de behandeling van de dagvaarding in schijnhuwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg, staat immers los van de bestreden beslissingen. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, waarbij het huwelijk nietig werd verklaard, dateert van 18 juni 2007. Verzoekende partij ging echter in beroep tegen het vonnis, dat uiteindelijk op 21 april 2009 verworpen werd, wegens laattijdigheid. Na het verstrijken van de cassatietermijn kon opdracht gegeven worden om het vonnis te laten overschrijven in de aktes van de burgerlijke stand. Op 29 januari 2010 werd het beschikkend gedeelte van het vonnis uiteindelijk overgeschreven in de aktes van de burgerlijke stand te Brussel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

(...)

Verzoeker betoogt dat het bestuur geen behoorlijk onderzoek heeft gedaan bij de overhandiging van de C-kaart op 5 juni 2009, terwijl het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, waarbij het huwelijk nietig werd verklaard, dateert van 18 juni 2007.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen belang laat gelden bij zijn grief. Verzoeker verwijt het bestuur in wezen dat hem onterecht een C-kaart werd afgegeven op 5 juni 2009. Indien verzoeker een actueel belang wil laten gelden, moet het aangevoerde middel enig nuttig effect kunnen opleveren. Bovendien is de grief niet gericht tegen de thans bestreden beslissingen, doch wel tegen het onterecht niet nemen van een beslissing destijds.

Het derde middel is niet ernstig

(...)

Verzoeker betoogt dat door de lange wachttijd, alvorens over te gaan tot de bestreden beslissingen en nadat zijn verblijfsrecht op 5 juni 2009 nog werd vernieuwd, rechtmatige verwachtingen werden gecreëerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker wist dat zijn verblijf afhankelijk was van het door hem frauduleus afgesloten huwelijk en dat de vaststelling van deze fraude gevolgen zou hebben voor zijn verblijfsrecht. Nergens blijkt dat het bestuur, nadat het vonnis was overgeschreven in de akten van de burgerlijke stand, zou hebben aangegeven dat geen toepassing zou worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

In de gegeven omstandigheden wordt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is niet ernstig."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het tweede, derde en vierde middel van de verzoekende partij uitsluitend gericht zijn op de eerste bestreden beslissing: de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Deze middelen worden dan ook enkel onderzocht aan de hand van de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing is gebaseerd op het rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*'.

De verzoekende partij betwist geenszins dat haar huwelijk werd vernietigd om reden dat het een schijnhuwelijk is. Aangezien het verblijfsrecht van de verzoekende partij gebaseerd was op haar huwelijk met een Belgische onderdaan, en dit huwelijk vernietigd werd door een met gezag van gewijsde bekleed vonnis, kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij is de mening toegedaan dat het onredelijk is dat het bestuur pas na een periode van 'zes jaar' sinds de nietigverklaring van haar huwelijk de eerste bestreden beslissing treft.

Waar de verzoekende partij de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te beoordelen.

Het huwelijk van de verzoekende partij werd bij vonnis van 18 juni 2007 nietig verklaard. Tegen dit vonnis heeft de verzoekende partij beroep aangetekend. Bij arrest van 21 april 2009 heeft het hof van beroep dit beroep onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Op 29 januari 2010 wordt het beschikkend gedeelte van het vonnis van 18 juni 2007, dat ondertussen gezag van gewijsde heeft gekregen, overgeschreven in de registers van de gemeente waar de verzoekende partij verblijft.

De verwerende partij kan niet verweten worden dat zij na het vonnis van 18 juni 2007 niet meteen een beslissing heeft genomen. De verzoekende partij heeft immers beroep aangetekend tegen dit vonnis. Het is zorgvuldig geweest van de verwerende partij om het arrest van het hof van beroep af te wachten. Bovendien is de verwerende partij geen partij bij deze procedure. De procedure rond een schijnhuwelijk gaat immers tussen de verzoekende partij en het openbaar ministerie, waar de verwerende partij geen deel van uitmaakt. Dat de verwerende partij niet eerder heeft gehandeld, gezien het feit dat de nietigverklaring van het huwelijk reeds op 18 juni 2007 werd uitgesproken, kan hem niet worden verweten. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat een instantie of partij die rechtstreeks betrokken was bij de nietigverklaring van het huwelijk, de gemachtigde op de hoogte heeft gesteld van het arrest van het hof van beroep. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij op de hoogte was van de nietigverklaring van het huwelijk toen in het voorjaar van 2009 een verblijfstitel aan de verzoekende partij werd afgegeven. Ook uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verwerende partij op dat moment reeds op de hoogte was van de nietigverklaring van het huwelijk van de verzoekende partij.

Redelijkerwijs kan de verwerende partij pas kennis krijgen van het vonnis van 18 juni 2007 wanneer deze wordt overgeschreven in de registers van de gemeente. Dit is pas gebeurd op 29 januari 2010. De eerste bestreden beslissing is genomen op 21 juni 2013. De eerste bestreden beslissing werd *in casu* genomen drie en een half jaar na de eerst mogelijke vaststelling dat bij vonnis het huwelijk van de verzoekende partij nietig verklaard werd. Dergelijke termijn is *in casu* niet onredelijk te noemen, te meer nu de verzoekende partij niet betwist dat, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen, het

beschikkend gedeelte van het vonnis pas werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 29 januari 2010. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat zij gedurende de jaren voor de eerste bestreden beslissing geïntegreerd is, wijst de Raad op het volgende. De louter verwijzing in algemene termen naar integratie, zonder te preciseren waaruit deze integratie precies bestaat, verantwoordt op zich niet dat het verblijfsrecht, verkregen op grond van fraude, niet kan worden ingetrokken. Er dient op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat de verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). De verblijfstoestand van de verzoekende partij moet worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden.

De verzoekende partij maakt een schending van de redelijke termijn niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op het voorgaande, dient de Raad vast te stellen dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. De verzoekende partij betwist de feitelijke vaststellingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing immers niet. Dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij nog werd verlengd na het arrest van de rechtbank van eerste aanleg staat er niet in de weg dat de verwerende partij, van zodra zij kennis kreeg van de nietigverklaring van het huwelijk, het misbruik van de Belgische verblijfsprocedure inzake gezinshereniging nog kon sanctioneren met de intrekking van het verblijfsrecht door toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*". Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.1.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De Raad ziet evenwel niet in hoe de verzoekende partij in dit geval kan voorhouden dat er sprake is van een rechtmatig vertrouwen, nu blijkt, zoals werd bevestigd door het hof van beroep, dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van fraude.

Uit het verblijfsvoordeel dat werd verkregen op basis van een schijnhuwelijk kan geen rechtmatig vertrouwen worden geput. De verzoekende partij heeft immers het instituut van het huwelijk en de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt en dus de overheid misleid bij het toekennen van een verblijfsrecht op grond van haar huwelijk. Het aangegane huwelijk werd als strijdig met de Belgische en internationale openbare orde gesanctioneerd met de nietigheid.

De verzoekende partij was op de hoogte van het arrest van het hof van beroep van 21 april 2009 waarbij het beroep werd onontvankelijk verklaard, waardoor het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 18 juni 2007 definitief werd. Zij kon zich dus verwachten aan een intrekking van zijn verblijfsrecht. De verzoekende partij heeft aldus, gezien de gepleegde fraude, geen enkele reden om op rechtmatige wijze te vertrouwen dat zij een definitief verblijfsrecht had. Dat dit verblijfsrecht pas in juni 2013 werd ingetrokken doet geen afbreuk aan het feit dat haar verblijfsrecht, gezien de gepleegde fraude, vanaf het begin als onbestaande moet worden beschouwd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het tweede, derde en vierde middel zijn ongegrond.

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van een beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Het motiveringsbeginsel houdt in dat alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden (art. 62 Vw). Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon wordt genomen.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De formele of uitdrukkelijke motivering daarentegen moet deze redenen veruitwendigen door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen. Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan. Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, 2° Vw om aan te halen dat verzoeker langer heeft gebleven in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 Vw bepaalde termijn of er niet in geslaagd is het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Als reden wordt aangehaald dat het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken.

Het materiële motiveringsbeginsel is derhalve ernstig geschonden door de motivering te baseren op verkeerde feiten. Het wettig verblijf van verzoeker was niet verstreken op het moment van de bestreden beslissing. Zo had hij een C-kaart gekregen dd. 05/06/2009, dat 5 jaar geldig was.

Verzoeker heeft steeds een ononderbroken legaal verblijf genoten in het Rijk en dit vanaf dd. 31/07/2013 (datum van visum) tot en met dd. 21/06/2013. Bijgevolg is er geen sprake van een verstrijking of overschrijding van het wettige verblijf.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker betoogt dat in de tweede bestreden beslissing onterecht gemotiveerd werd dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bedoelde termijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de tweede bestreden beslissing gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Verzoeker betwist de motivering van de tweede bestreden beslissing enkel in zoverre gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De motieven die betrekking hebben op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden niet betwist, hoewel deze reeds voldoende zijn om de beslissing te schragen. De motivering met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet is, in zoverre aangetast door een onwetmatigheid, quod non, alleszins overtollig.

De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van het middel is niet noodzakelijk daar een eventuele onregelmatigheid niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeker betwist niet dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing d.d. 21-juni 2013. Hij betwist evenmin reeds langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn op het grondgebied te verblijven, minstens slaagt hij er niet in het tegendeel aan te tonen.

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Verzoeker is reeds langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk (en beschikt niet langer over een geldige verblijfstitel).

De tweede bestreden beslissing kon terecht steunen op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

2.2.3. De Raad stelt vast dat dit middel van de verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit middel wordt dan ook enkel getoetst aan de tweede bestreden beslissing.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt er gemotiveerd dat het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken en dat als gevolg van de vernietiging van haar huwelijk alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten vervallen, zo ook het recht van de verzoekende partij op gezinshereniging. Het recht op vestiging van de verzoekende partij werd ingetrokken bij de eerste bestreden beslissing van 21 juni 2013. Door het gedrag van de verzoekende partij wordt zij geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Zij is immers een schijnhuwelijk aangegaan. Dit huwelijk werd dus strijdig met de openbare orde bevonden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.1. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, daar de tweede bestreden beslissing hiernaar verwijst. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

In de tweede bestreden beslissing wordt het bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Zij betoogt echter dat de verwerende partij een feitelijke fout heeft gemaakt. De verzoekende partij stelt dat haar wettig verblijf niet verstreken was op het moment van de bestreden beslissing. Zo had zij een C-kaart gekregen op 5 juni 2009, geldig voor 5 jaar. De verzoekende partij betoogt dat zij steeds ononderbroken legaal verblijf heeft genoten in het Rijk tot en met 21 juni 2013 en dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van een verstrijking of overschrijding van het wettig verblijf.

In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op vestiging van de verzoekende partij dient te worden ingetrokken, nu haar eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan werd vernietigd wegens strijdig met de Belgische en internationale openbare orde – nietigverklaring die met terugwerkende kracht geldt en waardoor de rechtsbasis voor het recht op vestiging is verdwenen – en de verzoekende partij haar recht op vestiging enkel door het plegen van fraude of bedrog heeft kunnen verkrijgen. Dit wordt niet weerlegd.

Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van de verzoekende partij wordt zij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met een Belgische onderdaan en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Derhalve kan de verzoekende partij zich ook niet langer beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend noch op de gevolgen van dit huwelijk, waaronder haar verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits de verblijfstoestand van de verzoekende partij moet worden vastgesteld als had haar huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' staat er ook aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Gelet op het feit dat aan de beslissing tot erkenning van het verblijfsrecht een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking onder 2.1.3. dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing wordt met andere woorden niet vernietigd en blijft gelden. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij, dat geacht wordt nooit bestaan te hebben, officieel ingetrokken op 21 juni 2013, waardoor de

verzoekende partij geen verblijfsrecht meer heeft en dus de legale termijn van verblijf in het Rijk heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoeker weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoeker komt in het gedrang met de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij de bestreden beslissing neemt na overschrijding van de redelijke termijn en daarmee het toegekende verblijfsrecht van verzoeker, die zij zelfs vernieuwde na de vernietiging van het huwelijk mits toekenning van een C-kaart, is volledig in strijd met de beginselen van het behoorlijk bestuur en staat haaks tegenover de gewaarborgde rechten van art. 8 EVRM. Zelfs het Arbitragehof had op een prejudiciële vraag in een gelijkaardige zaak geoordeeld in het arrest dd. 9 januari 1996 (nr. 4/96) dat: “De administratieve overheid zou zich wel op ontoelaatbare wijze in het privé- en gezinsleven van de betrokkenen mengen indien zij haar beslissing zou nemen buiten een redelijke termijn.

De inmenging is aldus niet geoorloofd en vormt op een onevenredige wijze een inbreuk op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker betoogt dat de in artikel 8, tweede lid van het EVRM vermelde legitieme doelen in casu niet aanwezig zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zijn huwelijk, waarop zijn verblijfsrecht gesteund was, nietig werd verklaard. Verzoeker wordt dus geacht nooit enig verblijfsrecht te hebben gehad.

Het EHRM heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36).

Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De (eerste) bestreden beslissing houdt geen beëindiging van een rechtmatig verkregen verblijf in. Verzoeker wordt geacht nooit enig verblijfsecht te hebben gehad.

Hij voert geen hinderpalen aan waaruit zou blijken dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor hem om een gezins- en familieleven uit te oefenen in het land van herkomst.

Het vijfde middel is niet ernstig."

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8

EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In casu beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot een theoretisch betoog omtrent artikel 8 van het EVRM, en laat ze *in concreto* na aan te tonen waaruit haar gezins- en privéleven in België precies bestaat.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezins- en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS